

Politimester meget ofte er i det Tilfælde, at han absolut skal og maa have Die for det Personlige. I Henseende til de sædvanlige kriminelle Sager er det, saafom, for at opdage Forbrydelser, nødvendigt, at han lægger nye Mærke til, hvilke personlige Kriterier, der kunne være tilstede, for at have den Ene eller den Anden mistænkt. Det, som vi nu tale om, er vel ikke vanærende Forbrydelser, men det er dog ogsaa her ofte de personlige Omstændigheder, der skulle veilede Brandfogden. Jeg vil bede den ærede Landstingsmand at see hen til, at den, der vil afbrænde, maaskee kan være ganske inhabil til selv at sørge for den tilhørlige Omgangsmåde. Det kan være syge eller aldrørende Mænd eller Enker, der sende deres Tjenestekarle ud for at besørge Afbrændingen. Det er altsaa ikke umotiveret og synes ikke utilraabeligt, at Brandfogden ved et udtrykkeligt Ord blev mindet herom.

Jeg skal dernæst gaae over til at omtale de Endringsforslag, der ere stillede af den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kreds (Jacobæus) under Nr. 56 og 57 paa Afstemningslisten. Den ærede Landstingsmand har især fundet Betænkelse ved de Ord: „og at der navnlig ikke antændes Mære ad Gången, end han (Afbrænderen) i fornødent Fald kan dæmpe med Sand eller slukke med Vand“. Den ærede Landstingsmand meente, at man, naar disse Ord bleve beholdte, vilde derved, idetmindste i visse Tilfælde, nedlægge absolut Forbud imod at afbrænde i Moser. Jeg maa bede om Tilladelse til, for at forklare mig nærmere herover og indbegaae den ærede Landstingsmands Yttringer, at erindre om, hvorledes det gaaer med Ansaret i de to forskjellige Tilfælde i 2det og 3die Affnit. I det første Tilfælde, som er afhandlet i andet Affnit af Udvalgets Paragraph, var det det Offentlige, der tog Ansaret, naar kun den afbrændende Eier retter sig efter de ham af Brandfogden meddeelte Forskrifter. Dette kan gøres gjældende der, da Afbrændingen af Lyng paa Hoben kun varer i kort Tid. Derimod er det i sidste Tilfælde, eftersom Tørvebrændingen undertiden kan vare i mange Dage, ganske umuligt, at det Offentlige skulde kunne paatage sig Saadant

eller tilfuge Mandstabs, som skulde blive tilstede, indtil Ilden var udbændt, eller tilholde Brandfogden at være tilstede hele Tiden. Derfor er det her blevet den afbrændende Eiers eget Ansvar, at ingen Ulykke skeer. De omhandlede Ord og de paafølgende sigte kun til at betrygge Virkningen af denne Bestemmelse om den afbrændende Eiers eget Ansvar, men til intet Videre. De paagjældende Ord ere flere Gange gaaede igjennem ved Afstemninger saavel i dette som i det andet Thing, og det vilde altsaa være paafaldende, om der skulde slyde saadan Følge af dem, som den af den ærede Landstingsmand befrygtede. Disse Ord og de paafølgende ere komne ind alene for at det virkelig skal blive Alvor med Gjenneførelsen af den afbrændende Eiers eget Ansvar, saa at han, naar han har afbrændt uden at kunne mestre Ilden, eller har forsømt at mestre den, og har derved forarsaget Ulykke, ikke paa nogen Måde skal kunne smutte bort fra Ansaret, saaledes som forhen. De ere indførte, for at det skal blive Dommeren klart, at han, ved hvilken som helst Undskyldning, som Eieren maatte komme med, naar han ikke har betrygget sin Nabo, kan møde ham med Forholdelsen af, at han maa have forsømt at iagttage en eller anden fornøden Forsigtighedsregel. Derfor er her opregnet alle de anvendelige Forsigtighedsregler, undtagen een, nemlig den, som er foreskrevet i Plakaten 31te October 1766: „at Bonden og hans Folk bør Nat og Dag holde Vagt, saalænge Tørven brænder.“ Denne gamle Forskrift vil ifølge Lovkastets sidste Paragraph ikke blive hævet og behøvedes altsaa ikke gjentaget i det nu omhandlede 3die Affnit af Udvalgets Affattelse. Der er saaledes erindret om, hvorledes den Eier, der har brændt Mosejord eller Tørv og gjort Ulykker, ikke har nogen som helst gyldig Undskyldning, der kunde befrie ham for Ansaret; men jeg troer ikke, at bemeldte Opregning kan være af nogen videre praktisk Følge og trække efter sig, at den Eier, der virkelig formaaede at have den antændte Ild i sin Magt, kunde være forhindrede i at afbrænde. Det er jo hensillet til hans egen Bedømmelse, hvormeget han kan mestre med sine egne Folk. Han kan ikke ifølge de omhandlede Ord gøres ansvarlig for, at det